

1

Terwijl de regen neerplent, sta ik te kleumen onder mijn paraplu. Brabant begin september, ik had het me anders voorgesteld. De treinreis van Amsterdam naar Den Bosch duurde lang. Erg lang. We stonden om onbekende redenen om de haverklap stil en het was vreselijk druk in mijn treinstel, waardoor er geen catering voorbij kon komen. Ik voel me leeg, letterlijk en figuurlijk.

Bij de klok, schreef mijn nieuwe huisbaas toch? Ik kijk nog eens achterom naar de klok. Half vier in de middag en we hadden om kwart over drie afgesproken. Als ik mijn hoofd weer terugdraai, staat er plotseling een soort geestverschijning voor me; een gedaante met een nat, bleek gezicht en holle oogkassen. Van schrik ontsnapt me een snerpande gil.

De handen van de geest vliegen naar zijn oren en hij werpt me een woeste blik toe. ‘Penelope Driest?’ De holle oogkassen blijken diepliggende ogen te bevatten met donkere kringen eronder.

Ik knik, terwijl de moed me geluidloos in de schoenen zakt. Dit kan toch niet mijn nieuwe huurbaas zijn? Deze bleke, gespannen man? Waar blijft de romantische held die mijn vriendin Vivian me heeft beloofd?

‘Een schrijver van historische biografieën, o, wat klinkt dat poëtisch!’ had ze uitgeroepen met omhoog geslagen ogen. ‘En dat terwijl jij ook een boek gaat schrijven. Twee creatieve zielen bij elkaar, daar moet wel iets

moois tussen opbloeien,' was ze sentimenteel geëindigd. Om er meteen haaiig op te laten volgen: 'En anders kom ik een keertje langs om hem te consumeren.'

'Fileren, zal je bedoelen,' verbeterde ik. 'Jij kluijt je geliefden doorgaans af tot op het bot, lieverd. Als hij dat niet overleeft, moet ik het huisje uit waar ik al zes maanden huur voor heb betaald.'

Vivian keek me verbaasd aan. 'Maar waarom heb je dat dan gedaan, schat, zo ver vooruit betalen?'

'Ach,' zuchtte ik. 'Het was zó moeilijk om een geschikte woonruimte te vinden waarin ik mijn inspiratie en fantasie de vrije loop zou kunnen laten, dat ik deze kans met beide handen aangreep.'

Ik verzweg natuurlijk wijselijk hoe alle verstandelijke argumenten de deur uit vlogen, toen ik mijn witgepleisterde en met rozen begroeide huisje op het internet tegenkwam. Ik was er op slag verliefd op en betaalde de zes maanden huur zonder morren vooruit. Na zoveel jaren Amsterdam wil een hardwerkende vrouw ook eens wat landelijke idylle beleven, nietwaar?

Maar nu mijn nieuwe huisbaas me zo woest aan staat te kijken, beginnen ik toch twijfels te krijgen over dat landelijk geluk.

'Onder de klok!' snauwt hij tegen me. 'Dat hadden we afgesproken.'

Zonder me om te draaien, wijs ik veelzeggend met mijn vinger naar de klok achter me.

Hij kijkt me perplex aan. ‘De klok van de hoofdingang natuurlijk. Niet die aan de achterkant van het station.’

‘O, is dit het plein aan de achterkant...’ Ben ik een keer op tijd, sta ik onder de verkeerde klok. Nou ja, Penelope is niet voor niets de naam van een eendensoort...

Intussen striemt de regen ...